

“Amb un bon finançament, afrontariem la crisi amb molta més tranquil·litat”

Amb una crisi internacional com aquesta, hi pot fer gran cosa un govern autonòmic, amb unes competències que arriben fins on arriben?

—El govern de la Generalitat ja fa un any que aplica mesures per abordar la crisi que vivim, una crisi que és d'àmbit global, que té una forta repercussió sobre les persones i sobre les nostres famílies, de manera que no podem fer de simples espectadors.

Aquestes mesures s'han centrat en dos eixos. D'una banda, millorar el teixit empresarial, enfortir les nostres empreses per evitar la pèrdua d'ocupació. El segon eix són els plans d'ocupació. Ja hi havia mesures que, des de fa anys, s'havien dut a terme per ajudar persones excloses o que eren al llindar de la pobresa. Però ara calen mesures addicionals per a atendre les noves situacions de vulnerabilitat.

Si hi donem respostes laborals, l'estat del benestar no es trencarà. Ara passa que hi ha famílies vulnerables, perquè es troben sense feina i, per tant, reben molts menys ingressos, o perquè han accedit al mercat laboral amb situacions de precarietat, de temporalitat, i per tant de molt poc temps de cotització, cosa que repercuteix negativament en els subsidis que rebran. Per això, l'ocupació és un element importantíssim.

—Els darrers temps, les entitats de caràcter social s'han trobat desbordades, en molts casos, per les peticions d'ajut. Quina coordinació hi ha entre les entitats i l'administració?

—Precisament acabo de parlar [dijous passat] amb totes les entitats que treballen en aquests àmbits d'ajut, i hem acordat de constituir una taula, conjuntament amb la Federació i l'Associació de Municipis, de seguiment de la realitat que tenim, de les situacions que es poden esdevenir en les nostres famílies en aquest context de

Carme Capdevila i Palau (la Floresta, Garrigues, 1954) és consellera d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya.

crisi. Aquesta taula de seguiment ens ha de permetre d'obtenir una radiografia molt clara de la nostra societat, i d'avançar-nos amb respostes coordinades des de les administracions i des de les entitats, per poder fer front i donar garanties a les nostres famílies. Aquesta és una novetat d'avui mateix. Ara ens hem emplaçat a una reunió, de caràcter més tècnic, a final de mes. Crec que tenim un panorama molt ben dibuixat, de manera que hem de ser molt proactius i eficaços en les respostes.

Però, a més d'aquesta nova iniciativa que us anunciava, a Catalunya fa molt de temps que vam començar d'aplicar el pla d'inclusió social, aprovat pel govern de la Generalitat, que es va implantant als nostres muni-

cipis. Aquest pla ha de permetre, des de la proximitat, de coordinar totes les actuacions per atendre i satisfer les necessitats socials. Hem de ser molt efectius per a optimitzar tots els recursos i per a ser equitatius en l'accés de les ajudes. Per tant, ens hem de coordinar molt tots els sectors que intervenim en aquests ajuts, des de les administracions a les entitats.

—Precisament la destrucció de l'ocupació i l'esgotament d'algunes prestacions de desocupació han portat moltes famílies a una situació molt crítica.

—Ara ja tenim una situació real, que és que moltes d'aquestes famílies ja no tenen cap prestació de desocupació, els seus ingressos han baixat de manera radical i tenen dificultats per a afrontar les necessitats bàsiques.

Des del govern, en aquests moments, mirem de donar resposta a les demandes que ens fa la societat. Per exemple, ajuts per al lloguer, per als subministraments de gas, llum, aigua... La setmana passada el govern aprovava l'augment dels ajuts al lloguer d'un 51% respecte a l'any passat, fins a arribar a 59 milions d'euros. Això vol dir que més famílies es podran beneficiar d'aquests ajuts. Des de l'àmbit de l'emergència social, la segona demanda que se'ns fa és d'ajuts per a l'alimentació bàsica de tots els membres de la família. També se'ns demana que millorem les beques de menjador. El govern mira de donar resposta a aquestes demandes, juntament amb les millores a la PIRMI, que és la nostra renda mínima bàsica d'inserció.

JORDI PLAY

En fi, el govern dóna resposta a tot això, amb una feina que encapçala aquest departament, a través d'una taula interdepartamental, en què les diverses conselleries treballen coordinadament per a atendre aquestes necessitats de Catalunya.

—**Segons les darreres dades, el mes de maig, per primera vegada en molts mesos, va augmentar l'ocupació. És una dada positiva o és circumstancial?**

—Les dades de la desocupació del maig, malgrat que ens donen un respir, i així ho hem de valorar —feia més divuit mesos que a Catalunya no teníem una dada positiva sobre l'ocupació—, no volen dir que ens trobem a la sortida de la crisi. Ara hem d'estar preparats perquè, a partir de l'estiu, molta gent deixarà de percebre aquestes prestacions de desocupació. Per tant, la vulnerabilitat d'aquestes famílies serà molt gran.

—**I com s'ho farà la Generalitat per abordar-ho, amb una situació econòmica d'ofegament, amb una reducció dels ingressos per la disminució de la recaptació i el drama del finançament?**

—Crec que al setembre o a l'octubre podrem tenir una imatge més clara de la composició de la situació, de si som en un camí de sortida o, per contra, la crisi encara es pot allargar més. Ara bé, les competències de l'emergència social són transferides a les administracions locals. Ara tanquem els contractes programes i, malgrat aquest pressupost tan restrictiu que tenim, hem augmentat molt les transferències d'aquest departament a l'administració local. No tan sols incrementem els recursos destinats a més personal de serveis socials —que són els que han d'atendre aquestes demandes— amb 11 milions més respecte a l'any passat, sinó que, de manera excepcional, farem una transferència extraordinària de diners. Aquesta és la novetat d'enguany, del nostre contracte programa. Nosaltres podem donar beques de menjador, ajuts per a l'habitatge, però, en canvi, els ajuts per a l'adquisició d'aliments bàsics són una competència traspasada a l'administració local. Per això, aquests anys farem una aportació extraordinària d'uns tres milions i mig d'euros, que

permetrà a les administracions locals de plantar cara a les necessitats bàsiques de les famílies.

Ara, evidentment, si Catalunya disposés d'un bon finançament afrontariem la crisi amb molta més tranquil·litat que no ho farem ara. Però també és claríssim que no podem deixar de fer res d'allò que ja fèiem per tots els col·lectius socialment vulnerables, i que ara hi ha un percentatge molt alt de noves famílies que reclamen noves actuacions. Els increments d'aquest departament han estat majoritàriament per a garantir tots els drets objectius que atorguen tant la llei de la dependència com els drets socials. Necessitem un bon finançament, no únicament per a sortir més enfortits d'aquesta crisi, sinó també per a atendre totes aquestes necessitats.

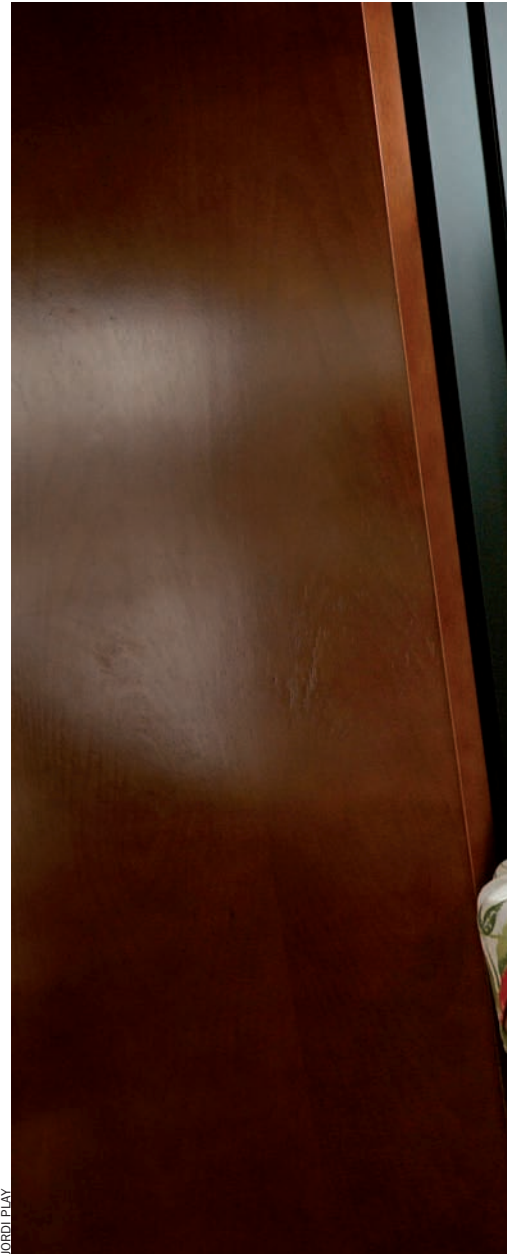
Si tanquéssim un bon acord de finançament, una de les primeres accions que podríem emprendre immediatament és la modificació de la PIRMI, la renda mínima d'inserció, que flexibilitzaríem i donaríem a tota aquella gent que es troba sense cap subsidi ni cap prestació.

—**Ni el govern espanyol ni alguns altres governs d'Europa no han escatimat esforços a ajudar els bancs. En canvi, l'ajut a les famílies, les que pateixen directament la pressió de la crisi, no sembla una línia prioritària.**

—Sembla que ara el govern espanyol es planteja alguna modificació del subsidi de desocupació, per a totes aquestes famílies que es troben afectades per la gravetat de la crisi.

El govern de l'estat, en algun cas, és veritat que ha donat una resposta immediata. Em refereixo als 8.000 milions per a la inversió pública local. És cert que es creen llocs de feina a la construcció, però també hem d'entendre que és una mesura extraordinària i esporàdica. Aquestes persones contractades, quan el 31 de desembre hagin acabat les obres, tornaran a quedar-se sense feina. Per tant, és una resposta concreta, i ens calen respostes al principal problema que tenim a Catalunya i a l'estat espanyol, la desocupació.

—**Catalunya és l'autonomia que rep més pressió pel creixement demogràfic provinent de la immigra-**

JORDI PLAY

ció. Com es pot gestionar això amb un ofegament de recursos?

—A Catalunya som capdavanters en la gestió de la immigració. El desembre de l'any passat vam signar el Pacte Nacional per la Immigració. I un dels eixos principals és com treballar per la competència dels nostres serveis públics i com els adaptem a la nova demografia que tenim a Catalunya. I hem continuat fent els deures, aprovant, la setmana passada, la nova llei d'acollida, que ha de permetre de donar moltes eines i molta autonomia perquè segueixin un procés ràpid d'integració i d'inserció laboral.

La immigració és un dels col·lectius més afectats per la crisi. Molta gent, a Catalunya, treballava en l'àmbit de la construcció, i és evidentment el sector més castigat per la desocupació. I, a més, era un sector amb molta temporalitat.

—Fins a quin punt veieu el perill que prengui cos aquella relació que de vegades es formula entre immigració, crisi, exclusió...

—Vejam, la crisi ens afecta a tots. A les persones emigrades i a les, per dir-ho d'alguna manera, autòctones. No podem vincular mai immigració i crisi. La immigració la vam cridar perquè hi havia feina per fer, era

especialment de caràcter econòmic. La crisi afecta tothom i, per tant, les mesures han de ser per a tothom.

—Però en una situació de crisi, hi ha un cert perill per la competència a l'accés dels serveis públics, no?

—A Catalunya no hi ha competència pels serveis públics. I precisament hem de dimensionar els nostres serveis públics perquè no hi hagi aquesta competència. Ara, dimensionar tots els nostres serveis públics, des de l'educació, la sanitat o els nostres serveis socials, vol dir que necessitem un bon finançament... Sempre acabem allà on comencem!

—I si no hi ha acord de finançament?

—Ha de ser un bon acord. Crec que tots veiem molt clar que un mal acord és hipotecar el futur de Catalunya i aquest estat del benestar que ens costa tant de construir. I voldrà dir continuar lluitant per aconseguir un bon finançament.

Ara bé, si aquesta situació s'allarga, sense possibilitats de trobar aquest acord, Catalunya, tal com ja fem algunes formacions, s'haurà de plantejar definitivament que la via de l'Estatut ja és superada i que hem d'anar cap a uns altres models de finançament, en aquest cas, el concert econòmic.

Enric Rimbau